

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **AZ - TEX, s.r.o.**, IČ: 27663353, se sídlem Praha 1, Betlémské nám. 259/11, zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Prostějov, Sádky 1605/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č.j. 9900/14/5000-14503-706611,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 2. 2014, č.j. 934229/14/2001-25201-108619, kterým správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném (dále jen „ZDPH“) uložil žalobci, aby okamžikem vydání zajišťovacího příkazu zajistil úhradu daně z přidané hodnoty, která dosud nebyla stanovena, za období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2013, složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu, a to ve výši 273.000,- Kč. Správce daně zároveň vyslovil, že zajišťovací příkaz je účinný a vykonatelný okamžikem vydání, neboť hrozí nebezpečí z prodlení.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 167 daňového řádu, jelikož správce daně v něm nedostatečným způsobem vymezil důvodné obavy jeho vydání.

Konkrétně namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, jelikož správce daně nesprávně uvedl, že na žalobce neměl telefonní kontakt. Přitom jej správce daně dvakrát telefonicky kontaktoval měsíc před tím, než ve věci vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce nebyl schopen toto tvrzení prokázat, protože ve správním spise chybí úřední záznam těchto úkonů. Odmítl, že by byl nekontaktní a poukázal na své datové stránky, které průběžně otevírá.

Dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu chaotického vedení správního spisu, který tak neposkytuje podklad pro přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Ve správním spise totiž nebyl založen výše uvedený záznam o telefonickém kontaktování žalobce a protokol o nahlédnutí do spisu žalobcem dne 16. 6. 2014. Uzavřel, že postup správce daně nebyl v souladu s § 67 odst. 1 daňového řádu; se základními zásadami daňového řízení zakotvenými v § 2 odst. 1 a § 5 odst. 1 daňového řádu, zejména se zásadou zákonnosti; rovněž s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Porušení zásady zákonnosti konkrétně spatřoval v tvrzení správce daně, že hotovostní výběry finančních prostředků významnějšího objemu ze strany žalobce naznačují snahu zastříti důkazní stopu a snahu vyhnout se placení daní. Žalobce uvedl, že právní předpisy neomezují výši vybírané hotovosti. Tvrzení správce daně označil za hypotetickou úvahu, která nemá oporu ani v zákonné úpravě ani ve shromážděných důkazních prostředcích. Dále k závěrům správce daně ohledně neprovozování jeho ekonomické činnosti v místě sídla společnosti vysvětlil, že ekonomickou činnost provozoval v hlášené provozovně. Konstatoval, že jeho obchodní jednání neztratilo ekonomickou podstatu tím, že v určitých oblastech dosahuje minimálního zisku. Nesouhlasil s nepodloženým názorem správce daně, že hotovostní výběry z účtu ve výši 2.690.000,- Kč uskutečněné v průběhu listopadu 2013 měly být jeho skutečné zisky a nikoli úhrady za pořizované zboží. Poukázal na to, že v obchodním styku jsou hotovostní i zálohové platby běžné. Žalobce vytkl správci daně, že jej nepožádal o součinnost, aby mohl vysvětlit, jak se u něj daňově projevil prodej zboží pořízené z jiného státu EU. Uvedení státní příslušnosti jednatele žalobce jakožto důvod pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, považoval za diskriminační; v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; a mezinárodními smlouvami.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, č.j. 5 Afs 223/2004-93 a odbornou literaturu namítal porušení zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Žalobce uvedl, že daňové povinnosti plnil; byl ochoten poskytnout správci daně součinnost; je solventní; má skladové zásoby v řádech milionů korun; nemá žádné závazky; nebyl na něj podán insolvenční návrh, tudíž žalobou napadené rozhodnutí nebylo přiměřené. Zdůraznil, že správní orgány jsou povinny jednak specifikovat, v čem spočívají značné obtíže při výběru daně a zda jsou tyto obtíže vyšší intenzity, a rovněž tak musí existenci odůvodněných obav v požadované intenzitě prokázat, což neučinily.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2014 odmítl veškeré žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Poukázal na to, že žalobce neprovozoval ekonomickou činnost v místě svého sídla; neuvedl žádný telefonický ani emailový kontakt; prodával zboží za prakticky stejnou cenu, za jakou zboží nakupoval; prováděl hotovostní výběry většího výběru z bankovního účtu; udržoval bankovní účet bez zjevného důvodu s nízkým zůstatkem; jednatel žalobce měl místo pobytu dle zápisu v obchodním rejstříku mimo ČR. Dovodil tak, že podle § 167 odst. 1 daňového řádu bylo možné důvody pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí vyhodnotit jako potenciálně rizikové jednání, které by mohlo budoucí úhradu daně ovlivnit.

Odmítl chaotické vedení správního spisu s tím, že nesepsání protokolu o nahlížení do spisu nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Vysvětlil, že při vydávání zajišťovacího příkazu správce daně vychází ze skutečností, které mu jsou známy v době jeho vydání, a neprovádí řádné dokazování. Připustil, že se důvody pro vydání zajišťovacího příkazu mohou jevit jako spekulativní, to je však dáno charakterem vydávaného rozhodnutí. Za klíčové považoval uvedení dostatečných důvodů, jimiž byla odůvodněna obava správce daně.

Poukázal na to, že státní příslušnost jednatele žalobce nebyla zjišťována, a proto nemohlo dojít k diskriminaci. Za účelové označil tvrzení žalobce, že je kontaktní na provozovně na adrese Kojetínská 3140/1, Prostějov, jelikož dle údajů z živnostenského rejstříku žalobce ukončil v této provozovně činnost dne 29. 3. 2013. Jinou provozovnu žalobce nemá, a proto není zřejmé, kde realizuje činnost s obraty v řádu několika milionů korun za jeden kalendářní měsíc.

Připustil, že uložení platební povinnosti představuje zásah do majetkové sféry. Avšak v daném případě nebyla zásada přiměřenosti porušena, jelikož za její porušení nelze považovat postup správních orgánů v souladu s daňovým řádem. Správce daně zjistil důvody pro odůvodněnou obavu o dobytost daně i hrozící nebezpečí z prodlení, a proto vydal zajišťovací příkaz dle § 167 daňového řádu, který byl zároveň jediným účinným prostředkem.

Shrnul, že smyslem a účelem daňového řízení je zajistit správné a úplné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady dle § 1 odst. 2 daňového řádu. Správce daně postupoval v dané věci v souladu se zákonem a zásadami daňového řízení.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 26. 2. 2014 vydal správce daně zajišťovací příkaz, kterým uložil žalobci zajistit úhradu daně z přidané hodnoty, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty ve výši 273.000,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí správce daně uvedl, že v daňových přiznáních žalobce vykazuje výši uskutečněných zdanitelných plnění téměř stejnou jako výši přijatých zdanitelných plnění, čímž vykazuje minimální daňovou povinnost, popř. nízký nadměrný odpočet; dále žalobce neprovozuje ekonomickou činnost v sídle společnosti. Správce daně z daňových přiznání žalobce za leden 2013 až listopad 2013 zjistil, že daňový subjekt v únoru a dubnu pořídil zboží z jiného členského státu EU v celkové hodnotě 4.865.318,- Kč, což se však v žádném z daňových přiznání daňově neprojevovalo. Za nevěrohodné a ztrácející ekonomickou podstatu považoval jednání žalobce, který nakupuje zboží za téměř stejnou cenu, za jakou jej pořídil. Domníval se, že listopadový výběr hotovosti ve výši 2.690.000,- Kč

představuje zisk za zboží, který nebyl využit k úhradám za další zboží. Usuzoval tak, že žalobce prodal zboží z jiného státu EU a částku uskutečněného zdanitelného plnění vykompenzoval fiktivními vstupy za účelem snížení své daňové povinnosti, přičemž nákup zboží z tuzemska nebude moci prokázat. Správce daně zrekapituloval, že žalobce vykazuje znaky rizikové společnosti, když v podávaných daňových přiznáních vykazuje přibližně stejnou výši přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění; jeho chování nevykazuje rysy ekonomické činnosti prováděné za účelem zisku; vybírá přijaté platby v hotovosti; nezdržuje se ve svém sídle, nepodniká tam a neuvádí správci daně jiný kontakt. Dovodil tak, že lze předpokládat žalobcovu neschopen prokázat správnost údajů uvedených v daňovém přiznání za listopad 2013.

Žalobce podal proti zajišťovacímu příkazu odvolání dne 17. 3. 2014, které obsahem odpovídá podané žalobě.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 16. 4. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění žalovaný poukázal na skutková zjištění správce daně, která prokazují odůvodněnou obavu správce daně ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu pro vydání zajišťovacího příkazu. Dále se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce. Odmítl odvolací námitku týkající se nesprávného tvrzení správce daně o nekontaktnosti, jelikož správce daně toto netvrdil, pouze uvedl, že žalobce nelze kontaktovat v místě jeho sídla; nepřebírá zde korespondenci; na budově není označení jeho firmy; nebyl zde zjištěn majetek ani zaměstnanci. Tyto skutečnosti správce daně zjistil na místním šetření, ze kterého byl vyhotoven protokol ze dne 12. 2. 2014, č.j. 774935/14/2001-05403-100203. Neprovozování ekonomické činnosti žalobce v místě sídla, nepovažoval za zcela zásadní. Avšak za situace, kdy žalobce na sebe neuvedl žádné běžné spojení, byl správce daně oprávněn k obavám o nevymahatelnosti daně anebo o značných obtížích spojených s jejím vybráním. Žalobce totiž uvedeným jednáním ztížil provádění místního šetření za účelem získání potřebných důkazních prostředků, taktéž navázání spolupráce dle § 6 odst. 2 daňového řádu. Jako irelevantní pro rozhodnutí v dané věci měl námitku žalobce, že se kromě velkoobchodu a maloobchodu s použitým zbožím zabývá i nákupem a prodejem nového textilu. Zdůraznil, že prodej zboží z jiného státu EU ve výši 4.865.318,- Kč se u žalobce daňově neprojevil, ačkoli byl povinen při dodání takového zboží s místem plnění v tuzemsku přiznat daň ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Rovněž odmítl nedůvodnou námitku, v níž žalobce popřel podnikání se ziskem jako ekonomickou podstatu podnikání. Vysvětlil, že z porovnání statistických hodnot přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění žalobce za rok 2013 vyplývá, že by žalobce nedosáhl žádného zisku. Jednání žalobce, který nakupuje zboží a následně je prodává za prakticky stejnou cenu, ztrácí ekonomickou podstatu, čímž vykazuje prvky nevěrohodnosti. Konstatoval, že hotovostní výběry významnějšího objemu naznačují snahu zastřít důkazní stopu toku finančních prostředků, přičemž důvody takového jednání souvisí zpravidla s tím, že plátce daně přijímá plnění, u nichž nemá nárok na odpočet daně a kompenzuje svou daňovou povinnost fiktivními přijatými zdanitelnými plněními. V této souvislosti popřel, že výběr ve výši 2.690.000,- Kč nemohl žalobce v celém rozsahu použít na hotovostní úhradu, neboť výrazně převyšuje hodnotu zdanitelného plnění na vstupu. Žalobce tím, že udržuje svůj bankovní účet s malým zůstatkem a pravidelně z něj vybírá částky v hotovosti, vzbuzuje riziko budoucí dobytosti daně. Navíc žalobce disponuje pouze finančními prostředky na běžném účtu, které lze snadno vybrat nebo převést, a zbožím na skladě, které je rovněž možno v krátkém časovém horizontu prodat. Dovodil tak důvodnost obav ohledně majetkové nedostatečnosti žalobce. Žalovaný se ohradil proti výtkám žalobce, že se správce daně nepokusil požádat jej o součinnost. Poukázal na místní šetření v sídle žalobce, kde se správce daně o první kontakt neúspěšně pokusil. A zopakoval, že žalobce na sebe ve

správním spise neuvedl žádný kontaktní údaj. Dále shrnul důvody, které měly za následek vyvolání odůvodněné obavy, že dosud nestanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Za tyto důvody označil, že jednatel má místo pobytu mimo území ČR; žalobce neprovozuje ekonomickou činnost v místě sídla; neuvedl žádný telefonní nebo emailový kontakt; prodává zboží za téměř stejnou cenu, za jakou je nakupuje; provádí hotovostní výběry většího objemu; udržuje bankovní účet s nízkým zůstatkem; správce daně má zároveň podezření, že žalobce kompenzuje své daňové povinnosti fiktivními přijatými zdanitelnými plněními; jediným majetkem žalobce jsou finanční prostředky na účtu a zboží na skladě. Žalovaný dovodil, že aktuální ekonomická situace žalobce svědčí o jeho majetkové nedostatečnosti. Zdůraznil nutnost posuzovat veškeré důvody jako celek, přičemž jako celek je označil za dostatečné. Žalovaný se rovněž zaměřil na daňovou „historii“ žalobce, k níž uvedl, že ji nelze brát jako určující vzhledem k výši daňových povinností, které nepřesáhly nikdy částku 20.000,- Kč, k výši obrátu a k výši zajišťované částky.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Podstatou sporu mezi účastníky byla otázka nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 167 daňového řádu, jelikož žalobce byl přesvědčen, že správce daně v něm nedostatečným způsobem vymezil důvodné obavy jeho vydání

Soud se tedy zabýval tím, zda byly dány důvody pro vydání zajišťovacího příkazu k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za období listopad 2013, která dosud nebyla stanovena ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu.

Soud předně odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů týkající se zajišťovacích příkazů, zejména odkazuje na právní věty rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č.j. 1 As 27/2014-31, které znějí: „*I. Naplnění odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně.*

II. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity (než je např. hrozba insolvence či účelový odprodej majetku daňovým subjektem) svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud

nesplatné či nestanovené daně vyvolá odůvodněnou obavu (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) o schopnosti daňového subjektu dan v době její vymahatelnosti uhradit.“.

Rovněž tak soud poukazuje na navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104, jehož právní věta zní: *„Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.).“* (srov. obdobně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č.j. 9 Afs 13/2008-90, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č.j. 4 Afs 6/2016-29 nebo ze dne 30. 11. 2017, č.j. 4 Afs 140/2017-54).

Ve světle výše uvedené judikatury je prvním nezbytným předpokladem k vydání zajišťovacího příkazu existence přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. V dané věci správce daně zjistil, že za období od února do listopadu 2013 se v žalobcových daňových přiznáních na daň z přidané hodnoty daňově neprojevovalo pořízení zboží z jiného státu EU v celkové hodnotě 4.865.318,- Kč, ačkoli byl povinen při dodání takového zboží s místem plnění v tuzemsku přiznat daň ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Tato skutečnost nebyla mezi účastníky sporná, přičemž žalobce ani v žalobě nenamítal uhrazení daně za zboží, případně že by se zbavil daňové povinnosti před vydáním rozhodnutí jiným způsobem. Zároveň soud zdůrazňuje, že po správci daně nelze požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti potřebné pro stanovení daně. Soud tak má za to, že v dané věci byla splněna podmínka odůvodněné obavy budoucího stanovení daně z přidané hodnoty žalobci.

Druhým předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu je existence přiměřené pravděpodobnosti, že v době vymahatelnosti daně bude tato nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Soud předně odkazuje na bod [20] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č.j. 1 As 27/2014-31, v němž bylo uvedeno následující: *„... naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze Nejvyšší správní soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaheny k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu dan v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č.j. 9 Afs 57/2010-139).“* (srov. dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č.j. 4 Afs 6/2016-29).

Správní orgány v dané věci postupovaly zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou, když ve svých rozhodnutích poukázaly na relevantní, zcela konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se žalobce, na jejichž základě získaly odůvodněnou obavu týkající se vymahatelnosti či vybrání daně ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. V dané věci se se tedy konkrétně jednalo o následující pro posouzení zásadní skutečnosti: místo pobytu jednatele žalobce bylo mimo území ČR; žalobce neprovozoval ekonomickou činnost v místě sídla; na budově sídla žalobce neměl ani označení své společnosti; žalobce neuvedl na sebe žádný telefonní nebo emailový kontakt; na adrese sídla nepřebíral korespondenci; nakoupené zboží prodával za téměř stejnou cenu, za jakou je nakoupil; prováděl hotovostní výběry většího objemu; udržoval bezdůvodně bankovní účet s nízkým zůstatkem; jeho jediným majetkem byly finanční prostředky na účtu a zboží na skladě, které lze velmi snadno převést nebo prodat. Přičemž veškeré tyto podstatné skutečnosti mají oporu ve správním spise.

Soud souhlasí se žalobcem, že výběr finančních prostředků v hotovosti není právními předpisy limitován, taktéž existence nízkého či nepatrného majetku sama o sobě není způsobitelným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Soud však má shodně se správními orgány za to, že výše uvedená ucelená řada skutečností zjištěných správními orgány svědčí o neobvyklém jednání žalobce a vnáší nejistotu o jeho majetkových a ekonomických poměrech. Navíc správce daně uvedl pochybnost, že žalobce částku uskutečněného zdanitelného plnění vykompenzoval fiktivními vstupy za účelem snížení své daňové povinnosti. Správce daně se totiž domníval, že listopadový výběr hotovosti žalobce ve výši 2.690.000,- Kč byl ziskem za prodané zboží, který však žalobce nevyužil k úhradám za další zboží. Veškerá skutková zjištění tak ve svém souhrnu odůvodňují intenzivnější obavu o nedobytnost dosud nestanovené daňové povinnosti nebo o vzniku značných obtíží při vybírání daně.

Soud se neztotožnil s žalobní námitkou ohledně nepřijatelné hypotetické povahy úvahy správce daně o snaze žalobce vyhnout se placení daní vybíráním hotovosti z bankovních účtů. Soud odkazuje na bod [32] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, dle kterého: „*Předmětem řízení o vydání zajišťovacího příkazu ostatně podle § 167 odst. 1 daňového řádu je toliko otázka odůvodněných obav správce daně. Zajišťovací příkaz je předstižným rozhodnutím, často založeným na hypotetické úvaze správce daně, při jehož vydání správce daně vychází ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici (BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k § 167. In: BAXA, J. et al. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011). V rámci soudního přezkumu zajišťovacího příkazu je tak úkolem správních soudů přezkoumat, zda správce daně své obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu zdůvodnil a zda mají racionální základ (viz výše). Konečným cílem správních soudů v této rovině je zajistit, aby správce daně svévolně a bezdůvodně nezadržoval finanční prostředky daňových subjektů a nedocházelo tak k neoprávněným zásahům do jejich práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).*“. Citované závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Soud souhlasí se žalobcem, že úvaha správních orgánů o pravděpodobném krácení daně z jeho strany byla hypotetická. Avšak správní orgány při této úvaze vycházely ze své praxe a opíraly se o skutečnosti vyplývající ze správního spisu. V žalobou napadeném rozhodnutí bylo konstatováno, že hotovostní výběry významnějšího objemu naznačují snahu zastřít stopy toku finančních prostředků, která zpravidla souvisí s tím, že plátce daně buď přijímá plnění, u nichž nemá nárok na odpočet, nebo kompenzuje daňovou povinnost fiktivními přijatými zdanitelnými plněními, a tak se vyhýbá placení daní. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce skutečně vybíral finanční prostředky v hotovosti, což mohlo u správce daně vyvolat

spolu s dalšími výše uvedenými skutečnostmi oprávněnou domněnku, o možném krácení daní ze strany žalobce. Soud tak neshledal v úvaze správních orgánů jakékoli pochybení.

Taktéž námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu chaoticky vedeného správního spisu, který tak neposkytuje podklad pro přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, má soud za nedůvodnou. Žalobce konkrétně správním orgánům vytýkal absenci úředního záznamu týkající se uskutečněných dvou telefonických kontaktů žalobce ze strany správce daně, které měly proběhnout měsíc před vydáním zajišťovacího příkazu. Soud ve správním spise nenalezl žádný úřední záznam o telefonickém kontaktování žalobce ze strany správce daně. Soud však ze správního spisu zjistil, že správce daně s výjimkou dvou telefonních spojení na provozovnu žalobce na adrese Kojetínská 3140/1, Prostějov, na níž byla žalobcem ukončena činnost ke dni 29. 3. 2013, nedisponoval jakýmkoli telefonním kontaktem na žalobce. Soud zdůrazňuje, že správní orgány opakovaně popřely přímý kontakt s žalobcem s tím, že správce daně nedisponoval ani emailovou adresu ani telefonním číslem žalobce. Navíc tvrzení žalobce o uskutečněných telefonních kontaktech bylo uplatněno toliko v obecné rovině, když žalobce neuvedl, kdy měl být správcem daně kontaktován, na jakém čísle a jaký byl obsah telefonického hovoru, zároveň žalovaný své tvrzení ani nikterak nedoložil. Soud tak vyhodnotil tvrzení žalobce o tom, že byl dvakrát telefonicky kontaktován správcem daně jako účelové. Tudíž ani námitky nesprávně zjištěného skutkového stavu, kterou žalobce dovozoval z nepravdivého tvrzení správce daně, že na žalobce neměl telefonní kontakt, a námitky ohledně nepožádání o jeho součinnost, nemohou obstát. Soud pouze podotýká, že pokud žalobce měl zájem vysvětlit, jak se u něj daňově projevil prodej zboží pořízeného z jiného státu EU, mohl tak učinit v průběhu správního řízení, zejména v odvolacím řízení, což neučinil.

Dále žalobce ve správním spise postrádal protokol o nahlížení do spisu ze dne 16. 6. 2014. Soud upozorňuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 4. 2014, tedy dva měsíce před tím, než žalobce nahlédl dne 16. 6. 2014 do správního spisu. Soud ani takovýto záznam ve správním spise nenalezl, ale vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu mělo být žalobcem učiněno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nemohla mít případná absence protokolu o nahlédnutí do spisu jakýkoli vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Případné nesprávnosti při vedení spisu o úkonech učiněných až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí jsou z pohledu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní.

Námitky žalobce ohledně porušení principů rovnosti a diskriminace jednatele za jeho cizí státní příslušnost má soud za ryze účelové. Správní orgány totiž nikterak státní příslušnost jednatele v řízení neposuzovaly, tudíž k žádnému porušení principů rovnosti a zákazu diskriminace v tomto směru ve správním řízení nemohlo dojít.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní orgány při vydání zajišťovacích příkazů nepostupovaly v souladu se zásadou přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č.j. 4 Afs 140/2017-58, který v bodě [29] rozhodnutí uvedl následující: „... Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že zajišťovací příkaz je rozhodnutí, které má napomoci zabezpečení úhrady daně. Zajišťovací příkaz je sice rozhodnutí předběžného a dočasného charakteru, nepředstavuje však standardní prostředek správy daní, ale velice silný a účinný instrument správce daně k prakticky okamžitému zajištění daně, který mimořádně závažným způsobem postihuje ekonomickou sféru daňového subjektu, závažně zasahuje do jeho majetkových práv a může pro něj být za určitých podmínek likvidační. Z tohoto důvodu je třeba jej vnímat

vskutku jako prostředek ultima ratio a měl by být využíván obezřetně a uváženě jako mimořádný nástroj v souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti zakotvenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, která správci daně ukládá při vyžadování plnění daňových povinností použít jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a ještě stále umožňují dosáhnout cíle správy daní. Lze jej tedy použít, např. je-li to nezbytné pro zabránění daňovým únikům, nikoli v případech, kdy lze úhradu daně zajistit jiným vhodným způsobem např. zástavním právem, bankovní zárukou, či ručením, jako tomu bylo v posuzované věci.“

V dané věci nemohlo dojít k porušení zásady přiměřenosti a zdrženlivosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť byly splněny zákonem stanovené předpoklady pro vydání posuzovaného zajišťovacího příkazu a správce daně k jeho vydání přistoupil proto, aby zabránil daňovým únikům ze strany žalobce. Soud upozorňuje, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nepoukázal na jiné prostředky, které by mohly nahradit zajišťovací příkaz v jeho věci a vedly by k dosažení cíle správy daní.

Soud k obraně žalobce postavené na tvrzeních, že není v insolventci; je solventní a nemá žádné závazky; plní své daňové povinnosti, znovu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č.j. 1 As 27/2014-31. Výše uvedená tvrzení žalobce nemohou obstát, jelikož vydání zajišťovacího příkazu nelze spojovat toliko se situací, kdy by na straně žalobce byly zjištěny špatné majetkové poměry, příp. návrh na insolvenční řízení. Vydání zajišťovacího příkazu bylo v dané věci zcela po právu, neboť ucelený a logický okruh indicií i nižší intenzity svědčil jak o nedobré ekonomické situaci žalobce, tak o jeho nestandardním ekonomickém jednání, což ve vztahu k výši dosud nestanovené daně vyvolalo oprávněnou obavu správce daně o schopnostech žalobce daň v době její vymahatelnosti uhradit, nebo že by v této době vybrání daně bylo spojeno se značnými obtížemi ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.